

Arrest

nr. 244 467 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, tot de Muhajir-bevolkingsgroep te behoren, soennitische moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Karachi. In 1990 werd u lid van de Muttahida Qaumi Movement (MQM-Altaf Hussain). Vanaf 1999 zou u verschillende functies binnen uw partij betrokken hebben; dit op unit en sector niveau. In 1994 was er een operatie van de overheid tegen de MQM en de politie hield bij u een huiszoeking maar arresteerde u niet. Sinds 2010 à 2011 is er opnieuw een dergelijke operatie van de overheid tegen de MQM waarbij de autoriteiten medewerkers van uw partij oppakken en vermoorden. De overheid viseerde u niet persoonlijk. In uw regio zijn er heel veel christenen met wie u een goed contact had om hun stemmen te verkrijgen voor de MQM. U had hiervoor contact met christelijke families, priesters en andere mensen in de kerken. Met kerstmis en

Pasen bracht u taarten naar christelijke families en naar bijna alle kerken van Mehmoodabad. Omwille van uw nauwe banden met de christenen kreeg u problemen met Irfanullah Marwat, een kandidaat van de Pakistan Muslim League tijdens de verkiezingen in 2008 en 2013. Hij krijgt in Pakistan steun van verscheidene extremistische islamitische organisaties. Sinds de aanloop naar de verkiezingen van 2013 viseerde hij u persoonlijk. Hij gaf opdrachten aan de extremistische partijen om u te bedreigen en doden omdat u stemmen van de christenen ronselde en hij de christenen via de extremistische organisaties wou dwingen op hem te stemmen. U kreeg sinds eind 2012 telefonische bedreigingen, o.a. van de coördinator van Irfanullah Marwat die u per vergissing met zijn persoonlijke telefoon had opgebeld. Enkele keren probeerden de extremisten u te vermoorden. Zo hielden de extremisten op 18 april 2013 een aanval op de boekenwinkel van F.K. (...) waar jullie toen een vergadering hadden omdat jullie kantoren gesloten waren. Daarbij schoten ze. F.K. (...) kwam om, u bleef ongedeerd. Op 8 mei 2013 was er een autobomaanslag op het verkiezingskantoor van jullie partij in Memmoodabad nr. 6. Doordat de bom op een verkeerd tijdstip afging, vielen er enkel gewonden. Vervolgens begonnen de extremisten in de moskeeën tegen u te preken: ze zeiden dat u ongelovig was geworden en voor de christenen werkte. Dit betekende zoveel als de doodstraf voor u. Daarna stuurden ze brieven naar uw huis dat u moest stoppen [met uw contact met de christenen] of dat ze u zouden vermoorden. Ook spotten ze slogans tegen u op de muren. Een tijdje na de verkiezingen van 2013 bedreigden ze uw kinderen. U kreeg van de school een telefoon toen verdachte personen aan de portier naar uw kinderen kwamen vragen. De laatste jaren verbleef u niet meer in uw huis. U bracht de nacht door bij verscheidene personen die niets met de MQM hadden te maken en u sliep in parken, stations en ziekenhuizen. Wegens al deze problemen hield de partij u op de achtergrond en u moest ondergronds blijven werken voor de partij en niet meer in het openbaar komen. U mocht niet veel bewegen van de partij. Omwille van deze problemen raadden verscheidene mensen van uw partij u aan om Pakistan te verlaten. Ook mensen hogerop in de partij raadden u dat aan. Iedereen van de partij hielp u aan geld om te kunnen vertrekken. Op 6 april 2015 verliet u Pakistan. U vloog met een Brits paspoort, geregeld door een smokkelaar, op naam van K.S. (...) met Turkish Airlines naar Istanbul, Turkije. Dezelfde dag nog vloog u door naar België. Op 9 april 2015 vroeg u in België asiel aan. Uw echtgenote zou u wegens uw politieke problemen verlaten hebben. Jullie zijn niet gescheiden. Ter staving van uw asielaanspraak legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, kranten, foto's, een FIR, een medisch attest, een attest van de school van uw kinderen, uw diploma, tijdschriften, delen van rapporten, een attest van de MQM, documenten ivm uw job als City Warden.

Op 20/09/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan voor de RvV en legde hierbij nog verschillende elementen neer ter ondersteuning van uw verzoek, maar de RvV volgde bovenstaande beslissing op 13/03/2018. U tekende hierop beroep aan bij de Raad van State en op 12/07/2018 werd uw beroep verworpen.

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 11/03/2019 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verwees hierbij naar bovenstaand relaas. U zou in België nog steeds actief zijn binnen de "MQM". Daarnaast zou een kennis uit de "MQM" recent in Pakistan vermoord zijn. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende elementen neer: twee bevestigingsbrieven van de "MQM" (waarvan u er één reeds voorlegde tijdens uw voorgaande verzoek), een kopie van een nieuwsartikel over de moord op Ali Raza, kopies van foto's van u en Ali Raza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanspraak dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet [#kort opsommen#], moet worden bevestigd dat uw vorig verzoek door het

CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft uw bewering in België nog steeds actief te zijn voor de "MQM" dient gewezen te worden naar de beslissing zoals deze genomen werd door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek; een beslissing die later bevestigd werd door de RvV. Hieruit bleek dat u weliswaar enige partijkennis heeft, maar dat uw verklaringen over uw verantwoordelijkheden, functies en partijbetrokkenheid ongeloofwaardig waren. In beroep legde u reeds verschillende elementen neer die dienden te wijzen op uw partijbetrokkenheid en uw activisme in België, maar de RvV volgde de weigeringsbeslissing van het CGVS. Dat u nu, in het kader van uw tweede verzoek herhaalt actief te zijn in België en hierdoor vervolgd zal worden in Pakistan, dient dan ook met een korrel zout genomen te worden. Ter ondersteuning van uw politieke activiteiten legde u twee partijbrieven, dd. 16/10/2017 en 16/09/2018, neer. Over deze brieven dient vooreerst opgemerkt te worden dat blijkens toegevoegde informatie, gezien de heersende corruptie in Pakistan, elk soort document vervalst wordt. Ten tweede hebben deze beide brieven een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter. Zo zijn de brieven die met een jaar tussentijd opgesteld werden, woordelijk hetzelfde. Daar u de brief dd. 16/10/2017 reeds neerlegde in het kader van uw beroep tegen uw eerste beslissing, kunnen deze brieven dan ook niet als een nieuw element beschouwd worden. Bovendien kan hier herhaald worden wat de RvV reeds opmerkte over deze brief, nl. dat het zeer bevreemdend is dat ze enkel zou wijzen op uw beweerde lidmaatschap van de "MQM", maar dat er met geen woord wordt gerept over uw opeenvolgende politieke functies en verantwoordelijkheden.

Mocht er dan enig geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke activisme in België, quod non, dan dient nog opgemerkt dat u op geen enkele manier aannemelijk weet te maken dat de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, en mochten uw autoriteiten hier al weet van hebben, dan kunt u niet aantonen dat ze hier enig gevolg aan hechten. Uw bewering dat u wegens uw politiek activisme een risico op vervolging zou lopen is dan ook onaannemelijk.

Daarnaast verwees u naar een kennis van u in de "MQM", nl. Ali Reza, die recent vermoord werd. Ter ondersteuning hiervan legt u een artikel neer en enkele foto's. Wat betreft het artikel dient te worden opgemerkt dat u hier niet in vermeld wordt, waardoor dit algemene informatie behelst. Ook blijkt uit dit artikel dat deze persoon reeds in december 2018 vermoord werd, maar toch wachtte u met uw tweede verzoek voor internationale bescherming tot maart 2019. Dit ondermijnt de ernst van uw vrees. Wat betreft de foto's kan het CGVS niet weten waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werden. Bovendien kunnen foto's ook steeds gemanipuleerd worden. Zelfs indien u op deze foto's naast het slachtoffer zou gestaan hebben, ondersteunt dit nog steeds niet uw beweerde politieke activisme, ondanks uw bewering op de foto's dat u een "sector in charge" was. Het is overigens wederom bevreemdend dat u zich op deze foto's afschildert als "sector in charge". Uit uw laatste gehoor voor het CGVS, bleek immers dat u "unit in charge" bent geweest en dat u later op "sector- niveau" de functie van "sector comite member" en "sector member" had, maar nooit was er sprake van "sector in charge" (gehoorverslag CGVS dd. 13/09/2017, p. 3). Dit wijst andermaal op het totale gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft uw verklaringen politiek actief geweest te zijn. Deze foto's vermogen dan ook niet het geloof in uw verklaringen te herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans

vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

"artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, (hierna "Kwalificatierichtlijn"), de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeker benadrukt dat de landeninformatie over MQM en het gevaar dat MQM-leden in Sindh lopen ondertussen bekend is en citeert uit dergelijke informatie. Verzoeker vestigt in deze ook de aandacht op de reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming neergelegde "briefwisseling toegevoegd met de Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances (zowel van 2017 als van voorheen), bijbehorende sessies en verslagen van de Human Rights Council van 2016, en 2015, waaruit de zorgwekkende verdwijningen van enorme hoeveelheden MQM leden blijkt in Karachi, de berichtgeving van de Asian Legal Resource Centre aan de Human Rights Council waaruit de buitengerechterlijke executies blijken van honderden politieke opposanten in Karachi alleen al." Eveneens wijst hij op informatie van Amnesty International uit 2016 en 2017. Verder haalt hij een aantal persberichten aan die dateren uit 2015. "MQM leden zijn in Karachi een doelwit. Het is geenszins zo dat enkel kaderleden van het MQM gevaar lopen in Karachi, de executies, folteringen en detentie verlopen op dermate grote schaal dat elk MQM lid risico loopt en de beschikbare objectieve informatie heeft het over MQM leden, 'workers' en familieleden en naasten als doelwit-groep, niet over hogere profielen binnen MQM."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting aan de hand van rechtspraak van het EHRM en betoogt, in dit kader meermaals verwijzend naar een nota van Nansen:

"Wat de twijfels van verwerende partij over de specifieke functies die verzoeker heeft uitgeoefend ook mogen zijn, er valt niet aan te twifelen dat verzoeker effectief lid is van MQM, én actief is binnen de Belgische afdeling van MQM.

Verzoeker is lid van MQM sinds 1990. De heer Adil Ghaffar van het Internationaal Secretariaat van MQM in het Verenigd Koninkrijk bevestigt dat verzoeker sinds 1990 lid is van de partij in Karachi en sinds hij in 2015 in België verblijft hij daar zijn actieve lidmaatschap heeft verder gezet. Deze brief werd per elektronisch bericht aan verzoekers raadsman verzonden door de heer Faisal Rizvi van de MQM Belgium Unit, en ook eens door de heer Adil Ghaffar zelf, en ook per brief uit het VK.

Er werd aan de heer Adil Ghaffar gevraagd het lidmaatschap van MQM van verzoeker te bevestigen, omdat er aan getwijfeld werd door de asiendiensten. Het document heeft dus nogal evident een

gesolliciteerd karakter. Daar valt echter geenszins uit af te leiden dat het daarmee aan betrouwbaarheid inboet.

(...)

De documenten kunnen niet zomaar van tafel worden geveegd. Ofwel wordt er getwijfeld aan de authenticiteit van de documenten, maar dan moet dit minstens door een expert onderzocht worden. Dit volgt onder meer uit het arrest Singh e.a. tegen België van het EHRM van 2012:

(...)

Ofwel wordt er getwijfeld aan de betrouwbaarheid van de inhoud van de documenten, maar dan dient er op zijn minst gemotiveerd worden waarom de verklaring van Addil Ghafar niet oprecht en correct zou zijn.

Er is geen enkele juridische grond (en ook geen logische grond) die vereist dat bewijs dat gevraagd werd (gesolliciteerd bewijs) geweerd dient te worden. Het feit dat de vraag gebeurt dit bewijs te leveren wijst enkel op grondigheid, niet op een wil tot fraude, integendeel. Bewijs opvragen van wat kan geattesteerd worden is een van de belangrijkste wijzen waarop een asielzoeker aan de samenwerkingsplicht kan voldoen voor wat zijn deel betreft. Dit neemt niet weg dat de asieldiensten dan nog steeds gefundeerd een positie kunnen innemen over de bewijswaarde van die documenten.

(...)

Er dient ook gewezen te worden op arrest 200 851 van 8 maart 2018, waar in punt 8.2, 8.3 en 8.4 en verder wordt geoordeeld dat een algemene corruptiegraad de asieldienst er niet van ontslaat een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar het voorgelegde documentair bewijs.

In de zaak M.A. t. Zwitserland oordeelde het EHRM:

(...)

Indien verwerende partij meent dat er wél een juridische grond bestaat om zgn gesolliciteerd bewijs te weren, of in twijfel te trekken omdat het document op vraag werd opgelegd, verneemt verzoeker graag om welke bepaling het precies gaat. Zo niet, en zo er hier twijfel over zou bestaan, vraagt verzoeker Uw Raad om hierover aan het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag te stellen:

'Moet artikel 4, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn, aldus worden uitgelegd dat het de beslissingsautoriteit van een lidstaat is toegestaan om bij de beoordeling van documenten en toekenning van bewijswaarde aan documenten onderscheid te maken tussen documenten die al dan niet op vraag van de verzoekende partij werden opgesteld? Is het een lidstaat toegestaan om documenten inhoudelijke overtuigingskracht te onzeggen louter omdat deze op vraag van de verzoeker internationale bescherming werden opgesteld en en zonder de authenticiteit van die documenten vast te stellen?'

Verzoeker vervolgt:

"De verzoeker is zelf steeds op consult gekomen met een vertegenwoordiger van MQM mee. Er werd ook bewijs voorgelegd van verzoekers aanwezigheid tijdens MQM evenementen in België, een persbriefing waar verzoeker ook het woord heeft voor aanzienlijke tijd, verzoekers aanwezigheid verschillende acties en evenementen.

Verzoeker had reeds bewijzen voorgelegd van zijn banden met de Belg, Waseem Ahmed, actief MQM lid van de Belgische afdeling die bij een bezoek aan Pakistan in september 2017 werd gearresteerd.

Verzoeker heeft bij zijn volgende verzoek bewijzen voorgelegd van zijn persoonlijke banden met Ali Reza, evenals bewijs van het feit dat Ali Reza, opnieuw een MQM lid, het doelwit werd van een aanslag op zijn leven in Pakistan in december 2018.

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift bewijs van de arrestatie van een MQM lid, met de alias 'Saleem', ook gekend als 'Belgium', een MQM lid dat blijkbaar onder andere vanuit België opereerde en verantwoordelijk zou zijn voor een groot deel van het politieke geweld in Karachi:

(...)

Verzoeker heeft de man in kwestie ontmoet en gesproken en voegt als stuk een foto waar ze beiden op staan (stuk 6).

Gelet op het feit dat verzoeker een MQM lid is, dat hij banden had een MQM lid dat slachtoffer werd van een aanslag, Ali Reza, gelet op het feit dat hij in video's gefigureerd heeft van de MQM Belgium Unit, gelet op het feit dat al op zijn minst één lid van de MQM Belgium Unit aangehouden werd in Pakistan, en dat een ander MQM lid 'Belgium' genoemd werd en in België MQM leden zou gesuperviseerd hebben en deze persoon werd opgepakt, lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat de Pakistaanse overheid de MQM Belgium Unit niet in het oog zou houden en niet op de hoogte zou zijn van verzoekers activiteiten voor MQM, het feit dat hij naar België gevlucht is en niet op de hoogte zou zijn in het geval verzoeker terugkeert naar Pakistan.

Verzoeker toont aan dat er nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 Vw. en dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

Het EHRM veroordeelde de Belgische staat wegens een onvoldoende rigoreus onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde asielaanvraag en stelde daarbij dat een elke twijfel, hoe legitiem ook, omtrent de gegrondheid van de aanvraag, dient uitgeklaard te worden:

(...)

Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoeksters relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoeksters vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoekende partij het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"1. Om aan het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vraag te stellen: Moet artikel 4, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn, aldus worden uitgelegd dat het de beslissingsautoriteit van een lidstaat is toegestaan om bij de beoordeling van documenten en toekenning van bewijswaarde aan documenten onderscheid te maken tussen documenten die al dan niet op vraag van de verzoekende partij werden opgesteld? Is het een lidstaat toegestaan om documenten inhoudelijke overtuigingskracht te ontfangen louter omdat deze op vraag van de verzoeker internationale bescherming werden opgesteld en en zonder de authenticiteit van die documenten vast te stellen?

2. In hoofdde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

3. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Nansen, the Belgian Refugee Council, Nansen note: 'Beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel: de actualiteit sinds het arrest Singh e.a. v. België', (...)

3. <https://www.thenews.com.pk/print/436783-ranqers-claim-mam-londondeath-sauad-behind-recent-attacks-on-political-leaders-workers>

4. <https://tribune.com.pk/story/191827Q/l-ranqers-arrest-eioht-suspectsbehind-recent-terrorist-attacks/>)

5. Foto van verzoeker met 'Saleem Belgium';".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (...), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat betreft uw bewering in België nog steeds actief te zijn voor de “MQM” dient gewezen te worden naar de beslissing zoals deze genomen werd door het CGVS in het kader van uw eerste verzoek; een beslissing die later bevestigd werd door de RvV. Hieruit bleek dat u weliswaar enige partijkennis heeft, maar dat uw verklaringen over uw verantwoordelijkheden, functies en partijbetrokkenheid ongeloofwaardig waren. In beroep legde u reeds verschillende elementen neer die dienden te wijzen op uw partijbetrokkenheid en uw activisme in België, maar de RvV volgde de weigeringsbeslissing van het CGVS. Dat u nu, in het kader van uw tweede verzoek herhaalt actief te zijn in België en hierdoor vervolgd zal worden in Pakistan, dient dan ook met een korrel zout genomen te worden.”

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd bij arrest nr. 201 028 van 13 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit arrest werd onder meer geoordeeld dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtroute naar België.

Verder werd in dit arrest, omtrent verzoekers voorgehouden lidmaatschap van de MQM en de hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging, gesteld:

“Hoewel verzoeker gevolgd kan worden waar hij in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij een zekere kennis heeft van de MQM, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden functies ernstige incoherenties en lacunes bevatten. Bovendien legt verzoeker hiervan geen enkel geloofwaardig bewijs neer, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering verantwoordelijke functies te hebben bekleed binnen de MQM. In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen informatie geeft

waarom verzoekers functies binnen de partij niet geloofwaardig zijn, gaat hij uit van een beperkte lezing van de bestreden beslissing, hetgeen blijkt uit wat volgt.

Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het voorhanden zijn van bewijsstukken aangaande zijn betrokkenheid bij de MQM. Tijdens het eerste gehoor geeft verzoeker immers aan dat hij, behoudens foto's, in Pakistan geen andere bewijzen had van zijn betrokkenheid bij de MQM (administratief dossier, stuk 12, p. 7). Gedurende het tweede gehoor verklaarde verzoeker daarentegen plots wél dat er bewijzen zijn van zijn lidmaatschap en de verschillende functies die hij binnen de partij heeft uitgeoefend. Hij stelt hierover als volgt: "We hebben geen partijkaarten, er is wel een pro forma dat wordt ingevuld (...)" (administratief dossier, stuk 9, p. 3, eigen benadrukking). Verzoeker voegt er echter aan toe dat hij niemand van de partij kon contacteren omdat de meeste mensen omwille van de "operaties" hun nummers hebben veranderd, verdwenen zijn en dat iedereen bang is en niemand verzoeker wil contacteren (administratief dossier, stuk 9, p. 3-4). Slechts bij het derde gehoor geeft verzoeker evenwel plots te kennen dat het beleid van zijn partij gewijzigd zou zijn en dat hij wel degelijk een attest van de MQM zou verwachten. In deze context kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij weet heeft van de reden(en) voor de beleidswijzigingen, quod non (administratief dossier, stuk 5, p. 6), hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Dit door verzoeker uiteindelijk neergelegde document van de MQM met betrekking tot zijn lidmaatschap en opeenvolgende posities dateert van 2013 en dus van voor zijn vlucht uit Pakistan. Alleen al verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet in het bezit zijn van bewijzen over zijn lidmaatschap en functies binnen de MQM relativeert de bewijswaarde van dit document op ernstige wijze. Nog daargelaten dat het een bijzonder slechte kopie betreft kan bovendien worden vastgesteld dat dit document een voorgedrukte vragenlijst betreft die door verzoeker persoonlijk werd ingevuld waardoor dit geenszins kan beschouwd worden als bewijs van de verschillende functies die verzoeker beweert te hebben uitgeoefend binnen de MQM.

Aan een dergelijk door verzoeker zelf ingevuld document kan immers bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien werden tal van rubriekjes niet ingevuld door verzoeker; dit is onder meer het geval voor zijn Facebook en Twitter account alsook zijn verwantschap met de overleden martelaar.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt aangaande zijn opeenvolgende functies bij de MQM: "Verder dient opgemerkt over uw voorgehouden profiel dat u in de vragenlijst voor de DVZ stelde dat u vanaf 1999 financieel secretaris werd van unit 47 in Karachi, dat u in 2002 unitverantwoordelijke werd van unit 5 en dat u dat nog eens werd in 2012. (punt 3). Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 3-4) stelde u echter dat u in 1999 begon in de financiële sector van unit 5. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 3-4) stelde u dat u lid werd van het financieel comité van unit 5 Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat unit 47 in 2002 veranderde in unit 5 en dat u inderdaad financieel secretaris was. Dit is louter een verklaring a posteriori. Daarop gevraagd waarom u in uw vragenlijst dan niet direct sprak van unit 5 stelde u dat u toen had gezegd dat unit 47 was veranderd in unit 5 om dan te stellen dat u het u zich eigenlijk niet meer herinnert of u die verandering had vermeld. Bovendien dient opgemerkt dat u in de vragenlijst toen weldegelijk beide units had vermeld maar duidelijk als afzonderlijke units toen u stelde dat u in 2002 unitverantwoordelijke was voor unit 5. Het verschil in uw verklaringen tussen financieel secretaris en lid van het financieel comité klaarde u na confrontatie met deze tegenstrijdigheid niet uit (CGVS2 p. 3)." Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift betoogt dat elke opheldering, verduidelijking of uitleg per definitie a posteriori is en hij slechts toelichting heeft geboden, doch hem geenszins een tegenstrijdigheid kan worden verweten, komt hij in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers verklaring als zou unit 47 in 2002 omgezet zijn in unit 5 wel degelijk een postfactumverklaring betreft die niet de minste steun vindt in zijn eerdere verklaringen zoals hij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Daarnaast dient opgemerkt dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift evenmin een verklaring bijbrengt om de tegenstrijdigheden aangaande zijn functie in 1999 uit te klaren. Zo dient immers te worden opgemerkt dat hij in de vragenlijst op Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat hij financieel secretaris was, daar waar hij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer algemeen aangeeft een lid te zijn geweest van het financieel comité.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen gedegen kennis vertoont van de kantoren waar hij werkzaam zou zijn geweest. Zo verklaarde verzoeker dat hij toen hij unitverantwoordelijke was, in Mehmoodabad nr. 6 kantoor hield en gaf het straatnummer 30 C op (administratief dossier, stuk 9, p. 4). Van verzoeker, die aangeeft steeds –

behoudens gedurende het uitoefenen van zijn sectorfunctie – in dit kantoor te hebben gewerkt, kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat hij de naam van de straat zou kunnen opgeven, quod non. Ook van het kantoor waar hij naar verhuisde op het ogenblik dat hij overstapte naar de sector “Green Belt” kan hij geen volledig adres opgeven.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal pertinent op: “Gevraagd naar uw telefoonnummer in “Green Belt” kon u dat evenmin opgeven en u gaf daarvoor twee duidelijk tegenstrijdige verklaringen. Enerzijds verklaarde u dat u het zich niet herinnerde en dat jullie vaste lijn sowieso kapot was. Anderzijds verklaarde u dat enkel de sectorverantwoordelijke de telefoon gebruikte, dat jullie dat niet nodig hadden (CGVS 2 p. 4). Bovendien verwees u gedurende het tweede gehoor voor het CGVS verscheidene keren naar het feit dat een deel van uw werk telefonisch verliep. Gevraagd naar uw e-mailadres voor uw partijwerk verklaarde u dat jullie meestal per telefoon werkten (CGVS1 p. 4). Verder vertelde u dat toen de partij u op de achtergrond hield u bij bezoeken aan de christelijke gemeenschap van jullie MNA u zelf niet mee ging maar alles volgde via de telefoon (CGVS2 p. 4). Ook haalde u aan dat, toen u in het sectorcomité werkte, de eenheidsverantwoordelijke u belde als er kleine problemen waren in jullie (CGVS2 p. 5). Het nummer van uw mobiele telefoon kon u ook niet opgeven (CGVS2 p. 12-13, zie ook verder). Dat u in het licht van bovenstaande verklaringen niets meer kon zeggen over de adresgegevens of telefoonnummers van uw politieke kantoren, is ongeloofwaardig.”

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift voorts aanvoert dat het weinigzeggend is dat verzoeker niet zou hebben gehoord van een naamgenoot, lid van de MQM, die vermoord werd nu uit niets blijkt dat de man een hoog of gekend profiel zou hebben gehad en er bijzonder veel MQM-leden verdwenen en/of vermoord werden, dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, artikel “Altaf Hussain slams N. A. killing” en verschillende YouTube-video’s) blijkt dat verschillende personen van verzoekers partij, waaronder enkele hooggeplaatsten, de moord op verzoekers naamgenoot duidelijk veroordeeld hebben. Dienvolgens kan worden verwacht dat verzoeker, indien hij werkelijk verschillende hoge functies zou hebben bekleed eveneens op de hoogte zou zijn van de moord op zijn naamgenoot.

De overige door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten vermogen niet zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn politieke activiteiten bij de MQM te herstellen. Wat betreft de verschillende foto’s die verzoeker overmaakt met bijhorende verduidelijkingen merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele foto echt duidelijk herkenbaar is en dat foto’s bovendien in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte, zodat zij evenmin een bewijs kunnen vormen van zijn hoedanigheden binnen de MQM. Tot slot merkt de commissaris-generaal nog terecht op als volgt: “Overigens is het bevreemdend dat u gezien uw bewering reeds sinds 1990 betrokken te zijn bij een politieke partij, waarbij u sinds 1999 verschillende verantwoordelijke functies gehad zou hebben, op al die jaren tijd buiten een beperkt aantal vage foto’s en een kopie van een attest, geen enkel andere overtuigend bewijsstuk over uw beweerd politieke activiteiten zou kunnen neerleggen.”

Met de thans voorgelegde brief van MQM International Secretariat in het Verenigd Koninkrijk (stukken 2 en 3) samen met de begeleidende e-mails slaagt verzoeker er evenmin in om zijn voorgehouden politiek profiel en rol binnen de MQM alsnog aannemelijk te maken. De brief werd immers opgesteld met het oog op de ondersteuning van verzoekers asielrelaas, hetgeen blijkt uit de vermeldingen “upon his request we have issued this letter” (vrije vertaling: op zijn verzoek hebben we deze brief opgesteld) en “we would appreciate if you will consider the applicant’s asylum case” (vrije vertaling: we zouden het waarderen als u verzoekers asielaanvraag zou in overweging nemen), en waaruit bijgevolg duidelijk een gesolliciteerd karakter blijkt. Bovendien moet worden vastgesteld dat in de brief slechts melding wordt gemaakt van verzoekers lidmaatschap sinds 1990, doch met geen woord gerept wordt over de verschillende verantwoordelijke functies die verzoeker in Karachi zou hebben uitgeoefend. Er wordt louter op gewezen dat hij zijn actieve associatie met de partij in België sinds 2015 heeft voortgezet. De brief bevat voorts slechts een algemene verwijzing naar mensenrechtenschendingen die sinds 2013 tegen de MQM ondernomen worden in Sindh, zonder verdere bevestiging of verwijzing naar verzoekers individuele asielrelaas.

Aangezien verzoeker zijn politiek profiel en zijn rol bij de MQM niet aannemelijk maakt, ondermijnt dit tevens de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven.

2.3.2.2.3. Daarnaast stelt de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij Pakistan zijn ontvlucht of er niet zou kunnen terugkeren omwille van de overheidsoperaties tegen de MQM.

Zo overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden: “U verklaarde dat u zelf nooit persoonlijk geviséerd werd door de autoriteiten (CGVS 2 p. 9); enkel in 1994 zou de politie een inval in uw huis gedaan hebben, iets dat ook uit uw MQM attest dient te blijken. Bij uw derde gehoor voor het CGVS beweerde u plots dat de politie niet enkel een inval in 1994

deed, maar ook in 1995, 1996 en daarna nog verscheidene malen (CGVS 3 p. 6). U hierop gewezen verklaarde dat enkel de inval van 1994 bij u thuis was, de andere invallen waren bij iedereen in de wijk, wat onafdoende is om deze tegenstrijdigheid over uw problemen met de autoriteiten te verklaren. Voorts legde u een krant voor waaruit dient te blijken dat de politie uw huis nog binnengevallen zou zijn na uw vertrek uit Pakistan in april 2015 (ondanks uw bewering dat u buiten 1994 nooit persoonlijk geïdendeerd werd). U kon niet verduidelijken waarom de overheden uw huis doorzocht hebben. Uw bewering dat ze u zochten is niet voldoende. U kon immers enkel vaagweg beweren dat men u zou zoeken daar u voor de partij werkte. U kon niet zeggen of er een klacht tegen u neergelegd was of dat deze huiszoeking juridische gevolgen had (CGVS 3 p. 6). Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze krant, temeer daar uit toegevoegde informatie blijkt dat elk soort document in Pakistan vervalst kan worden en dat ook kranten hier het slachtoffer van kunnen zijn.”

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig voorbijgaat aan het feit dat de overheidsacties van de MQM niet officieel verlopen, doch het extrajudiciële vervolgingen betreffen die op grote schaal plaatsvinden en waarvan vermoedelijk weinig bewijsmateriaal is, brengt hij allermist een valabel argument bij om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen uit te klaren waarbij hij eerst aangaf nooit persoonlijk geïdendeerd te zijn om vervolgens aan te geven dat de overheden zijn huis wel degelijk onderzocht hebben na zijn vertrek uit Pakistan.

Voorts legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin hij ondergedoken zou hebben geleefd omwille van het feit dat de autoriteiten de partij viderden. Zo verklaarde hij gedurende zijn tweede gehoor dat hij vier jaar ondergedoken leefde (administratief dossier, stuk 9, p. 5). Gelet op verzoekers verklaringen dat hij Pakistan in april 2015 zou hebben verlaten, betekent dit dat hij sinds 2011 ondergedoken leefde. Nochtans verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor dat hij slechts sinds begin 2012 ondergedoken leefde (administratief dossier, stuk 12, p. 2). Tijdens het derde gehoor geeft verzoeker plots aan dat hij slechts sinds eind 2012 – begin 2013 niet meer thuis overnachtte wegens ‘operaties’ tegen de MQM (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Hij geeft daarbij aan de laatste drie jaar ondergedoken te hebben geleefd (p. 3), na berekening stelt verzoeker evenwel zijn verklaringen bij dat hij slechts iets meer dan twee jaar ondergedoken zou hebben geleefd. Gelet op de veelvuldige incoherente en tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn ondergedoken leven, kan evenmin hieraan enig geloof worden gehecht. In aansluiting hierop wordt in de bestreden beslissing terecht nog vastgesteld: “U beweerde dat u de laatste jaren onderdook, niet langer thuis verbleef en dat de partij u op de achtergrond hield, niet in het openbaar liet komen en wou dat u niet teveel bewoog (CGVS1 p. 2). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met enkele zaken van uw aangehouden profiel. Zo zou u aanwezig zijn geweest bij verkiezingsbijeenkomsten (“rallies”) in 2013. Ook uit de foto van de overhandiging van de taart aan de “katholieke gemeenschap” in 2014 waarbij u de persoon zou zijn die de taart overhandigde blijkt, indien u weldegelijk deze persoon zou zijn, dat u zich in het openbaar vertoonde nadat u onderdook. Dergelijke openbare verschijningen zijn niet in overeenstemming te brengen met een persoon die al enkele jaren ondergedoken leeft uit vrees voor arrestatie door de autoriteiten en voor zijn leven en die door de partij op de achtergrond zou worden gehouden daarvoor.” Deze vaststellingen staan wel degelijk haaks op verzoekers bewering als zou hij een ondergedoken bestaan hebben geleefd en als zou de partij hem hebben gevraagd niet in het openbaar te komen en op de achtergrond te blijven (administratief dossier, stuk 9, p. 5). In zoverre verzoeker betoogt dat uit zijn verklaringen slechts blijkt dat hij zich op de achtergrond hield, dat hij niet te veel bewoog, de units wel volgde maar niet in het openbaar kwam en het volstrekt normaal is dat hij tegelijkertijd wordt gewaarschuwd om op te passen en toch zijn activiteiten voor de MQM volhoudt slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen.

Met zijn betoog dat hij tussen 1993 en 1997 niet vaak thuis was en hij tussen 2012 en zijn vertrek maar af en toe naar huis is gegaan omwille van een nieuwe operatie van de overheid, beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen hetgeen niet afdoende is om deze te weerleggen. Ook de verwijzing naar het artikel “Bomb blasts in Sindh, 2013” uit de South Asian Terrorism Portal (stuk 17) vermag geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. De informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Tevens overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers werkzaamheden bij de overheid verder aantonen dat de autoriteiten hem niet videren omwille van zijn voorgehouden betrokkenheid bij de MQM. Verzoeker geeft aan dat hij als stadsbewaker zou hebben gewerkt voor de stedelijke overheid, doch verklaart tegelijkertijd dat de stadsminister voor Karachi lid is van de Pakistan People’s Party (hierna: PPP) is en de stedelijke secretarissen door de nationale regering worden benoemd (administratief dossier, stuk 12, p. 5 en stuk 9, p. 6-7), hetgeen de ernst en de

geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de overheid ondermijnen. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift wijst op een ontslagbrief wegens afwezigheid sinds maart 2015 van zijn werk in Karachi (stuk 4), dient te worden opgemerkt dat dit geenszins een verklaring vormt voor verzoekers werkzaamheden bij de overheid in de periode tussen 2012 en maart 2015, een tijdspanne gedurende dewelke hij ondergedoken zou zijn uit vrees voor de “operatie” van de overheid (supra).

Waar verzoeker nog betoogt dat ook de MQM “City Wardens” kunnen aanstellen, het dus niet de vervolgende overheid is die verzoeker heeft aangesteld en hij nog citeert uit het rapport “Pakistan: Stoking the Fire in Karachi” van ICG van 15 februari 2017 (stuk 7), kan hij evenmin overtuigen. Zo dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift niet verder komt dan het uiten van een mogelijkheid dat de MQM City Wardens kan aanstellen, hetgeen evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij gedurende zijn gehoor heeft aangegeven dat hij werkzaam was onder de stadsminister van Karachi van de PPP en dus van de nationale autoriteiten die hij beweert te vrezen.

Ook de vaststelling dat verzoeker in juni 2013 van de Pakistaanse autoriteiten een identiteitskaart kreeg terwijl hij beweerde op dat ogenblik ondergedoken te hebben geleefd uit vrees voor diezelfde autoriteiten (administratief dossier, stuk 5, p. 7 en documenten), relateert voorts verzoekers voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt voorts nog terecht op als volgt: “Verder probeerde u uw huwelijksproblemen ook te koppelen aan uw politieke profiel. U beweerde immers dat uw vrouw u verlaten zou hebben wegens uw politieke activiteiten; u zou niet genoeg tijd hebben voor het gezin. Voor de DVZ liet u optekenen dat uw vrouw u verlaten zou hebben in juni of juli 2013. Voor het CGVS beweerde u dan weer dat uw echtgenote u eind 2013 verlaten zou hebben wegens het incident op school (waarover later meer) (CGVS 2 p. 16). Tijdens uw volgende gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat uw echtgenote u al in 2012 verlaten zou hebben; in 2014 zou ze enkele dagen terug bij u zijn komen wonen en daarna zou ze definitief vertrokken zijn (CGVS 3 p. 4). U gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaarde hierop dat uw echtgenote al in 2013 terug bij u was en dat ze pas vertrokken is na het incident met uw kinderen op school. Wat betreft dit incident waarbij u beweerde dat men probeerde uw kinderen op school te ontvoeren dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste gehoren voor het CGVS zelfs geen exacte datum van dit incident kon geven, u wist enkel te zeggen dat het ongeveer een maand na de verkiezingen van mei 2013 gebeurde (CGVS 2 p. 10). Het is bevreemdend dat u een dusdanige indringende gebeurtenis zoals een poging tot ontvoering van uw kinderen niet exacter in de tijd kunt plaatsen. In dit licht is het dan ook opvallend dat u bij uw derde gehoor voor het CGVS plots beweerde dat deze poging tot ontvoering al 5-6 dagen na de verkiezingen gebeurd zou zijn. De authenticiteit van het schoolattest dat hierover gaat, kan dan ook betwijfeld worden.”

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat een Belgisch onderdaan en lid van de MQM Belgium Unit, N. A., in de maand september naar Pakistan is gereisd en meteen werd aangehouden, hetgeen ook zou blijken uit een e-mail van MQM Belgium Unit (stuk 18), merkt de Raad op dat de e-mail geen bewijs vormt van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer nu hij niet aantoonde zich in dezelfde situatie als deze persoon te bevinden, noch duidelijk blijkt om welke redenen en in welke omstandigheden deze persoon zou zijn gearresteerd in Pakistan.

2.3.2.2.4. Evenmin kan geloof gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen met moslimextremisten – in casu bedreigingen en aanvallen op verzoekers persoon –, waarvan hij verklaart dat zij zouden zijn ontstaan omwille van zijn banden met de christelijke gemeenschap in Mahmoodabad die dienden om stemmen te ronselen onder deze gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die verklaart dat hij goede banden onderhield met de christelijke gemeenschap en christenen hielp met hun problemen in zijn politiek werkgebied, amper op de hoogte is over de religieuze achtergrond van die christenen waarbij het hem zelfs aan enige basiskennis ontbreekt en hij bovendien uitermate vaag bleef over zijn contacten met deze gemeenschap; (ii) verzoekers verklaringen omtrent zijn persoonlijke problemen met de islamitische extremisten omwille van zijn goede banden met de christelijke gemeenschap op zich eveneens vaag en onsamenvattend zijn, nu (1) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet bestaan van persoonlijke problemen met de extremisten, (2) hij zeer vaag bleef over zijn problemen met de politicus I. (U.) M. en het niet aannemelijk is dat verzoeker amper iets kan vertellen over diens achtergrond en zich niet verder over hem informeerde, (3) verzoekers verklaringen omtrent de aanval op 18 april 2013 op de boekenwinkel van F. K. tegenstrijdig zijn en uit het door verzoeker voorgelegde krantenartikel bovendien blijkt dat de aanval specifiek op F. K. gericht was, doch geen melding maakt van verzoekers naam en (4) verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande zijn aanwezigheid op de plaatsen waar aanvallen zouden hebben plaatsgevonden. Deze motieven blijven aldus overeind en worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.2.5. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien worden gevolgd waar in de nota met opmerkingen terecht wordt opgeworpen dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij omwille van zijn politiek activisme in België (verzoeker zou hebben deelgenomen aan verschillende MQM-evenementen in België, zou aan het woord zijn geweest bij een persbriefing en zou aanwezig zijn geweest op een protestactie aan het Europees Parlement en zou berichten) vervolgd zou worden in Pakistan.

Vooreerst dient erop gewezen dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland ("réfugié sur place") er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on refugee sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België actief zou zijn voor de MQM en dat hij bepaalde politieke activiteiten zou hebben in België, noch dat de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers zijn politieke rol binnen de MQM niet aannemelijk en kan aan zijn vrees voor de autoriteiten in Pakistan en zijn voorgehouden problemen met moslimextremisten geen geloof worden gehecht, zodat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij vervolgd werd in zijn land van herkomst. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in zijn nota met opmerkingen dienaangaande nog pertinent op als volgt: "(...) Voorts toont hij in zijn verzoekschrift en de stukken die hij hierbij neerlegt niet aan dat de Pakistaanse overheid op de hoogte zou zijn van zijn beperkte activiteiten in België enerzijds, en dat hij omwille van deze activiteiten door de autoriteiten vervolgd zou worden bij een terugkeer naar Pakistan anderzijds. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Pakistaanse autoriteiten stond, kan er rekening houdend met zijn profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Pakistaanse autoriteiten zijn handelingen na zijn vertrek uit Pakistan niet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zouden zijn, overigens uitermate beperkte, activiteiten in België. Uit de neergelegde foto's op de cd-rom kan bovendien geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld (RvV, nr. 60.439 van 28 april 2011; RvV, nr. 99 822 van 26 maart 2013). Er kan uit deze foto's ook niet worden afgeleid in welke mate deze verspreid en/of publiek gemaakt zijn, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Wat de folder "MQM programs messages in Belgium at my home" betreft, zijn deze boodschappen onvertaald en toont verzoeker ook hier de draagwijdte van deze boodschappen en de zichtbaarheid van de acties die hij zou hebben georganiseerd niet aan, en kunnen deze boodschappen bovendien geënceneerd zijn, zodat er geen garantie wordt geboden van de authenticiteit van de inhoud van deze boodschappen. De foto's en berichten over W. A. (folder "W. k. news" op de cd-rom), die eveneens onvertaald zijn, werden reeds neergelegd bij verzoekers laatste gehoor, en bieden geen bewijs voor verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging bij terugkeer, nu hij niet aantoonde zich in dezelfde situatie als deze persoon te bevinden, noch om welke redenen deze persoon zou zijn gearresteerd in Pakistan."

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog laat gelden dat zijn rol van gewicht in de MQM Belgium Unit nog blijkt uit het feit dat hij op sociale media het woord voert voor de partij en dat dit in combinatie met zijn tewerkstelling bij de gemeente van Karachi en zijn jarenlange afwezigheid uit Karachi maakt dat het voor de Pakistaanse overheidsdiensten duidelijk is dat verzoeker een MQM-lid is, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Wat betreft de video en livestream op Facebook waarop verzoeker aan het woord is (stukken 4 en 5), evenals de ter terechtzitting voorgelegde link (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient nogmaals te worden benadrukt dat – gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Pakistaanse overheid stond – er redelijkerwijze kan vanuit worden gegaan dat de Pakistaanse autoriteiten zijn handelingen na zijn vertrek uit Pakistan niet gevolgd hebben. Bovendien blijkt uit de

door verzoeker bijgebrachte gegevens dat de video slechts een beperkte verspreiding heeft gekend (de video werd 80 keer gedeeld en 151 maal bekeken).

Dat verzoekers jarenlange afwezigheid uit Karachi erop zou duiden dat hij een MQM-lid is, betreft een blote bewering die niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Alwaar verzoeker – onder verwijzing naar het UNHCR-rapport “Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems” van mei 2013 (stuk 6) en de artikelen 10.3 en 10.4 van de Procedurerichtlijn – nog laakt dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier over de MQM op zich of omtrent het risico op vervolging in Pakistan van MQM-leden en betoogt dat het de plicht is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, dient te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker zijn politiek profiel en zijn rol binnen de MQM-partij niet aannemelijk maakt, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Wat betreft het rapport “Pakistan: Stoking the Fire in Karachi” van ICG van 15 februari 2017 (stuk 7), de briefwisseling met de Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances van 10 maart 2017 en van 9 november 2015 (stukken 8 en 9), de berichtgeving van de Asian Legal Resource Centre aan de Human Rights Council (stuk 10), het jaarrapport “Report 2016/17. The state of the world’s human rights” van Amnesty International (stuk 11), het jaarrapport “World Report” van Human Rights Watch van 2015 (stuk 12), het rapport “Pakistan 2016 Human Rights Report” van het US State Department (stuk 13), het bericht “Urgent action” van Amnesty International van 22 juli 2017 (stuk 14), het artikel “Men slain Friday were MQM target-killers, Rangers says” van SamaaTV van 11 september 2015 (stuk 15), het artikel “The MQM’s boomerang” van Newsline van september 2015 (stuk 16) en het artikel “Bomb blasts in Sindh, 2013” uit de South Asian Terrorism Portal (stuk 17) dient te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Met betrekking tot de e-mail van F. Ri. met kopie van de brief van A. G. en de originele brief ter bevestiging van verzoekers lidmaatschap met enveloppe (stukken 2 en 3), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet. Voor de verschillende stukken die verzameld werden op de CD-rom en het filmpje op sociale media (stukken 4 en 5) en de e-mail in verband met W. A. (stuk 18) kan eveneens dienstig worden naar het voorgaande.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (“M.M. tegen Ierland” C-277/11), aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde

bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissarisgeneraal rust, doet immers geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.”

Het beroep tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd door de Raad van State verworpen op 12 juli 2018. Bijgevolg geniet dit arrest voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen kracht en gezag van gewijsde en kan verzoeker zijn onderhavige beroep, ingediend in het kader van het voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming, niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen het definitief geworden arrest dat werd gevelde in het kader van zijn voorgaande verzoek om internationale bescherming. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers betoog op pagina's 4 tot 6 van het voorliggende verzoekschrift, in zoverre hij hierin verwijst naar en citeert uit de elementen en informatie die reeds ter beoordeling voorlagen bij het voormelde arrest, *in casu* niet dienstig. Hetzelfde kan worden gesteld ten aanzien van de passage in het verzoekschrift waarin verzoeker op pagina's 9 en 10 verwijst naar de elementen die indertijd reeds werden voorgelegd.

De beoordeling die zich heden opdringt, is, overeenkomstig het reeds hoger aangehaalde artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, deze of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ter ondersteuning van uw politieke activiteiten legde u twee partijbrieven, dd. 16/10/2017 en 16/09/2018, neer. Over deze brieven dient vooreerst opgemerkt te worden dat blijkens toegevoegde informatie, gezien de heersende corruptie in Pakistan, elk soort document vervalst wordt. Ten tweede hebben deze beide brieven een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter. Zo zijn de brieven die met een jaar tussentijd opgesteld werden, woordelijk hetzelfde. Daar u de brief dd. 16/10/2017 reeds neerlegde in het kader van uw beroep tegen uw eerste beslissing, kunnen deze brieven dan ook niet als een nieuw element beschouwd worden. Bovendien kan hier herhaald worden wat de RvV reeds opmerkte over deze brief, nl. dat het zeer bevreemdend is dat ze enkel zou wijzen op uw beweerde lidmaatschap van de “MQM”, maar dat er met geen woord wordt gerept over uw opeenvolgende politieke functies en verantwoordelijkheden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij in het voorliggende verzoekschrift, dit onder meer aan de hand van rechtspraak van het EHRM, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de nota van Nansen, uitgebreid betoog voert omtrent de voormelde brieven en zelfs voorstelt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in dit betoog op generlei wijze kan worden gevolgd.

Dient in dit kader immers samen met verweerder te worden opgemerkt dat reeds in het hoger aangehaalde arrest van de Raad inzake de eerste van deze brieven gesteld werd:

“Met de thans voorgelegde brief van MQM International Secretariat in het Verenigd Koninkrijk (stukken 2 en 3) samen met de begeleidende e-mails slaagt verzoeker er evenmin in om zijn voorgehouden politiek profiel en rol binnen de MQM alsnog aannemelijk te maken. De brief werd immers opgesteld met het oog op de ondersteuning van verzoekers asielrelaas, hetgeen blijkt uit de vermeldingen “upon his request we have issued this letter” (vrije vertaling: op zijn verzoek hebben we deze brief opgesteld) en “we would appreciate if you will consider the applicant’s asylum case” (vrije vertaling: we zouden het waarderen als u verzoekers asielaanvraag zou in overweging nemen), en waaruit bijgevolg duidelijk een gesolliciteerd karakter blijkt. Bovendien moet worden vastgesteld dat in de brief slechts melding wordt

gemaakt van verzoekers lidmaatschap sinds 1990, doch met geen woord gerept wordt over de verschillende verantwoordelijke functies die verzoeker in Karachi zou hebben uitgeoefend. Er wordt louter op gewezen dat hij zijn actieve associatie met de partij in België sinds 2015 heeft voortgezet. De brief bevat voorts slechts een algemene verwijzing naar mensenrechtenschendingen die sinds 2013 tegen de MQM ondernomen worden in Sindh, zonder verdere bevestiging of verwijzing naar verzoekers individuele asielrelaas.”

Dient eveneens te worden vastgesteld dat verweerder terecht aangeeft dat de tweede brief, die dateert van een jaar na de eerste, identiek is aan de eerste brief en woord voor woord dezelfde inhoud heeft. Bijgevolg betreft deze brief in wezen een element dat reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming werd beoordeeld, kan deze tweede brief niet worden gezien als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid en kan verzoeker deze brief en zijn betoog dienaangaande in het onderhavige verzoekschrift niet aanwenden om de reeds tijdens zijn vorige verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen aan te vechten. Het spreekt immers voor zich dat verzoeker aan de reeds tijdens zijn vorige verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen bezwaarlijk afbreuk kan doen door een nieuwe, identieke brief neer te leggen.

Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de RvV niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast verwees u naar een kennis van u in de “MQM”, nl. Ali Reza, die recent vermoord werd. Ter ondersteuning hiervan legt u een artikel neer en enkele foto’s. Wat betreft het artikel dient te worden opgemerkt dat u hier niet in vermeld wordt, waardoor dit algemene informatie behelst. Ook blijkt uit dit artikel dat deze persoon reeds in december 2018 vermoord werd, maar toch wachtte u met uw tweede verzoek voor internationale bescherming tot maart 2019. Dit ondermijnt de ernst van uw vrees. Wat betreft de foto’s kan het CGVS niet weten waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werden. Bovendien kunnen foto’s ook steeds gemanipuleerd worden. Zelfs indien u op deze foto’s naast het slachtoffer zou gestaan hebben, ondersteunt dit nog steeds niet uw beweerde politieke activisme, ondanks uw bewering op de foto’s dat u een “sector in charge” was. Het is overigens wederom bevreemdend dat u zich op deze foto’s afschildert als “sector in charge”. Uit uw laatste gehoor voor het CGVS, bleek immers dat u “unit in charge” bent geweest en dat u later op “sector- niveau” de functie van “sector comite member” en “sector member” had, maar nooit was er sprake van “sector in charge” (gehoorverslag CGVS dd. 13/09/2017, p. 3). Dit wijst andermaal op het totale gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft uw verklaringen politiek actief geweest te zijn. Deze foto’s vermogen dan ook niet het geloof in uw verklaringen te herstellen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te benadrukken de voormelde stukken te hebben neergelegd. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dienaangaande.

Wat betreft de nieuwe stukken bij het verzoekschrift, met name twee persartikels omtrent de arrestatie van een zekere ‘Saleem’ (alias ‘Belgium’), en een foto waarop hij afgebeeld zou worden met deze persoon, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit een samenleggen van de foto en de persartikels in kwestie, waarin nergens enige foto of omschrijving van deze Saleem is opgenomen, in het geheel niet kan worden afgeleid dat de persoon die verzoeker op de foto aanduidt daadwerkelijk deze Saleem zou betreffen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Daarenboven bevat de foto slechts een momentopname, kan deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd. Zelfs indien verzoeker hierop naast voormeld persoon zou staan, dan nog vormt deze foto bijgevolg niet het minste bewijs voor het bestaan van enige (duurzame) band tussen verzoeker en deze persoon; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat de problemen van deze persoon enig gevolg of risico met zich zouden brengen voor verzoeker. Evenmin kan uit deze

foto worden afgeleid dat er enig geloof zou kunnen of moeten worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn politieke activiteiten en engagement en/of de hieruit voortgesproten problemen en vrees. De persartikels zijn voor het overige van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke louter algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken.

Mede gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat en dat hij deze beslissing niet concreet aanvecht of weerlegt waar gesteld wordt: *“Mocht er dan enig geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke activisme in België, quod non, dan dient nog opgemerkt dat u op geen enkele manier aannemelijk weet te maken dat de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, en mochten uw autoriteiten hier al weet van hebben, dan kunt u niet aantonen dat ze hier enig gevolg aan hechten. Uw bewering dat u wegens uw politiek activisme een risico op vervolging zou lopen is dan ook onaannemelijk.”*

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie en de risico's voor MQM-leden in Sindh voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan, zoals reeds hoger werd opgemerkt, niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en zijn regio van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar omtrent de beoordeling van de situatie in zijn land en regio van herkomst in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd wordt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.6. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker duidt voor het overige niet waar of op welke wijze artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT